

Đi Đâu, Về Đâu ?

Ngày trước, rất nhiều lần, mỗi khi có cơ hội ngồi một mình trong tĩnh lặng, tôi hay tự hỏi: cái gì đã xui khiến tôi bước vào con đường tu tập? Vì ấn tượng và ái mộ Sư Ông cùng phương pháp thực tập Chánh niệm của Người? có thật đúng như vậy không? Hay tôi thật sự muốn gì? Muốn con đường tâm linh mình ngày càng rộng mở hơn? Để thoát khỏi cái vòng sinh tử luân hồi như người phật tử nào cũng đều ao ước ? hay muốn lọt vào một cõi trời xa xôi đầy cảnh cực lạc của Đức A Di Đà ? Hoặc muốn thoát ra những khổ đau, phiền não, lụy mê của cuộc đời ? hay có thể đây là một đòi hỏi của bản ngã chính mình mà thôi ?

Và bây giờ, tôi đã tìm ra được câu trả lời mà tương đối tôi bằng lòng và hài hòa với câu trả lời đó, thật ra, câu trả lời này vượt ra ngoài tất cả những điều tôi tự nghĩ đến, nó không có mục tiêu nào hết, nhưng đó mới chính là một cần thiết tối hậu, thiết yếu cho chính tôi. Tôi muốn tu tập để moi cho được những hạt giống nhỏ nhoi nhưng đã mang mầm hạnh phúc chân thực sâu xa được gieo trồng từ rất lâu và nhất là hạt giống đó đã có sẵn trong tự tánh của tôi, của bạn, của mỗi con người trên trái đất này không phân biệt màu da hay chủng tộc. Dù muốn hay không, các hạt giống này luôn có sẵn đó, làm sao để nó hiện lên trong tôi, trong mỗi người...làm sao để các hạt giống thiện lành này bám được vào vườn tâm luôn được chăm sóc với đầy đủ phân bón....ra rễ thành những cây lớn mạnh vững chắc như các cây cổ thụ, có tàng nhánh rộng, lá hoa đầy cành để cống hiến cho đời những trái ngọt, những bóng mát trưa hè...và còn nhiều nữa.. Tôi không có một lựa chọn nào khác hơn đẹp hơn là phải quay bên trong, tu tập để thấy lại được chính nó....và nuôi dưỡng các hạt giống đó mà thôi.

Bao nhiêu năm rồi, tôi mãi mê bận rộn đi kiếm tìm một hạnh phúc, một hạnh phúc mà đôi khi tôi chưa từng biết mặt nó là như thế nào? Đôi khi vì

sự mong cầu mơ hồ đó khiến tôi vô tình xem thường sự có mặt của những toại nguyện cùng những phiền não, khổ đau đi kèm trên bước đường tìm kiếm. Chạy theo ảo tưởng và vô tình đánh mất đi một thực tại trong sáng đang có mặt ngay trước mắt.

Tôi nhủ lòng, tu tập, sống như thế nào để có được những bước chân thông dong thành thoi, tự do....., nhưng vì vụng về, hời hợt, những bước chân mang sứ mệnh tìm kiếm hạnh phúc, mong ước chuyển hóa, giải thoát của tôi lại mang tôi đi mỗi lúc một rời xa quê xưa chốn cũ....

Sư VM có viết:

Hữu lai nhi khứ

Muốn về lại mãi đi xa

Hữu khứ lai hề

Người đi chợt thấy quê nhà vẫn đây

Hữu lai nhi lai

Có người về, cuộc sum vầy

Hữu khứ khứ hề

Người đi đi tận chân mây cuối trời

Tri chi bất lai

Biết ra chỉ một cuộc chơi

Tri chi bất khứ

Không lai không khứ thành thoi đi về

Nhiên! Khứ lai hề

Thông dong bờ giác bến mê

Thiên thu giả mộng!

Muôn đời ảo mộng, đi về như nhiên.

(Tâm Mãn - Ngọc Quế)

Phải chăng Sư dạy ta nên **Đi Về Như Nhiên ?**

Nhìn chung quanh, tôi nhận thấy, có những người bước ra đi mong tìm con đường trở về, mà mỗi bước lại càng mang họ xa cách quê nhà hơn, mệt mỏi đối khác như một còng tử lạc loài...Nhưng cũng có người tuy đi giữa cuộc đời đầy bon chen bận rộn mà lại trở về gần đến quê nhà hơn và cũng có người muốn trở về là quay lại được ngay. Tôi nghiệm ra rằng: nếu ta tỉnh thức hay tỉnh giác trong việc sống trong chánh niệm thì tôi sẽ biết rõ mình chẳng phải đi đâu và cũng chẳng cần phải về đâu, cứ một dạ Đi Về

Như Nhiên thì thật là : *Nơi nào ta đến cũng vẫn chỉ là nơi này và ở đây mà thôi.*

Với những bước chân mang ý nghĩa: đi nơi đâu cũng là chỗ đến, không trốn tránh nghịch cảnh, khổ đau phiền não, không mong cầu bình yên hay hạnh phúc, lợi danh...biết đâu ta lại chợt thấy được trong ta quê nhà vẫn luôn là đây....

Hiên Trúc cuối hè 2018

TÂM HẢI ĐỨC

Đọc thêm những bài viết khác của Tâm Hải Đức tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [

www.vietnamvanhien.org

